

ย้อนอดีต เมื่อเริ่มเรียนกรรมฐาน

บรรยาย ณ สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว สาขาวัดปากน้ำภาษีเจริญ

ต.ปากช่อง อ.จอมบึง จ.ราชบุรี

วันพฤหัสบดี ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พระราชสุทธีญาณมงคล

H13005

ขอเจริญพร แม่ครูหวานใจ ชูกร และท่านสาธุชน อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย ที่มาสำนึกถึงความดีของท่านในวันคล้ายวันเกิด และได้บำเพ็ญกุศล เพิ่มผลบุญให้แก่ชีวิตของท่าน ที่เราเรียกกันว่า การบำเพ็ญกุศลเทวตาพลี และ ปุพพเปตพลี

๑. เทวตาพลี สร้างความดีถวายอุทิศให้เทวดาประจำวันเกิด

๒. ปุพพเปตพลี สร้างความดีอุทิศให้แก่ปู่กับย่า ตากับยาย และถวายแก่บูรพาจารย์ผู้ล่วงลับไปแล้วสู่สัมปรายภพ

ต้องทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไป ปุพพเปตพลี แปลว่า สร้างความดีที่ท่านได้สนองงานให้แก่เราแล้วทุกประการ คือ ปู่กับย่า ตากับยาย ๗ ชั้นบรรพบุรุษ ตลอดกระทั่งอุปัชฌาย์ อาจารย์ เป็นการแสดงความเคารพนอบน้อมและบูชา

คณะศิษยานุศิษย์ทั้งหลายที่เคารพบูชาแม่ครูหวานใจ ชูกร เราทั้งหลายมาสำนึก นึกถึงคุณค่ากตัญญูกตเวทิต่อท่านแล้ว เราได้มีโอกาสบำเพ็ญกุศลถวาย การทำบุญวันเกิด ถ้าพูดศัพท์ธรรมดา ลูก บุตร ธิดา ต้องทำให้พ่อแม่ ไม่ใช่พ่อแม่ทำให้ลูก แต่ครูบาอาจารย์ที่เคารพอย่างสูงนั้น ลูกศิษย์ต้องทำให้ ไม่ใช่ท่านทำเอง มันจะผิดวิสัยนักปราชญ์ราชกวีมีปัญญา ลูกศิษย์ที่ได้รับการอุปการะแล้ว ก็ควรสนองพระเดชพระคุณด้วยการกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อท่าน จึงได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล เนกขัมมปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นการอุทิศสนองพระเดชพระคุณต่อคุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของเราอย่างสูงยิ่ง

ท่านสาธุชนทั้งหลาย ท่านจะมีบุญวาสนานั้น ท่านจะต้องมีกตัญญูกตเวทิตาธรรม คนที่รักกตัญญูกตเวทิตาธรรมจะไร้บุญวาสนา จะไร้ที่อยู่อาศัย จะซัดเซพเนจรไปไหนติดขัด หน้ำคามารอยาข็อง เราเป็นพี่น้องกันอย่าคะ ชีวิตนี้จะปลอดภัยไม่มีอันตราย

ตอนที่ท่านพระครูสมพร และท่านผู้อำนวยการละเอียด ไปแจ้งข่าวว่า ถึงวันคล้ายวันเกิดของแม่ครูอีกแล้วนั้น อาตมาไม่ว่าง คิดว่ามาไม่ได้ แต่พอนึกย้อนอดีตขึ้นมาก็ต้องตั้งงานมา เพราะเราผูกพันกันมาก่อนตั้งแต่ในอดีตชาติ ก็ต้องผูกพันกันต่อไป ด้วยเกิดเมตตา เกิดความเห็นใจ...

ในสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีธรรมเนียมเทศน์ เมื่อพระพุทธเจ้าท่านเสด็จไปพบคนใดที่ควร
จะสอน ถึงเจอคนเดียวท่านก็สอน เจอผิวสอนผิว เจอเมียสอนเมีย เจอลูกสอนลูก เจอ
ตรงไหน สอนตรงนั้น

ปุพฺพณฺเห ปิณฺทปาทณฺจ

เข้า เสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์

สายณฺเห ธมฺมเทศน์

บ้าย แสดงธรรมโปรดภิกษุสงฆ์

ปโทเส ภิกฺขโรวาทํ

คำ ประทานพระโอวาทแก่ภิกษุสงฆ์

อหฺมฺรตฺเต เทวปญฺหนํ

เที่ยงคืน ทรงแก้ปัญหาเทวดา

ปจฺจุสฺเสว คเต กาลे ภพฺพภพฺเพ วิโลกนํ

ย่ำรุ่ง ทรงตรวจดูสัตว์โลก

อย่างเช่นตอนเช้า ไปโปรดสัตว์ถือบาตรไปเจอก็สอนเลย พระพุทธเจ้าบิณฑบาต
โปรดสัตว์ **ปุพฺพณฺเห ปิณฺทปาทณฺจ** พอไปเจอโยมทะเลาะกัน โยมเอ๋ยอย่าทะเลาะกัน มัน
เป็นอุปมงคล สร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำไม่ถูกให้กับหลาน รักไม่ถูกวิธี ทำความไม่ดีให้ลูกดู
นี่บิณฑบาตโปรดสัตว์ ไม่ใช่ไปขอข้าวขอแกงเขากินนะ อย่าดูถูกพระ แต่ต่อไปพระอาจจะ
เป็นขอทานก็ได้ เช่นอาจจะไปเคาะประตูบ้านโยม บอกว่าพระมาแล้ว โยมก็ให้ลูกสาวออกไป
บอกว่า หลวงตานั่งคอยที่ร้านกาแฟก่อน ดูหนังสือพิมพ์ กินกาแฟไปก่อน ข้าวยังไม่สุก

ขอเน้นว่าท่านอย่าทะเลาะกัน ถ้าท่านทะเลาะกันลูกท่านจะเอาดีไม่ได้ อย่าดีกัน อย่า
เล่นการพนัน อย่ามั่วอบายมุขหาแต่ความสุข “ขอให้มุ่งความเสียสละ ลดละความเห็น
แก่ตัว อย่ามั่วอบายมุข อย่าหาแต่ความสุข จงสร้างความสงบสุขให้แก่ครอบครัว”

อีกตัวอย่างหนึ่ง ไปถึงเห็นเขาจะฆ่ากันแล้ว เพราะแย่งน้ำกัน **ภพฺพภพฺเพ วิโลกนํ**
พระพุทธเจ้าทรงทราบตั้งแต่ตี ๔ เล็งญาณไว้ก่อนแล้วว่า จะต้องไปโปรดสองพวกนี้เป็นพี่
น้องกัน แย่งน้ำกันเพราะน้ำไม่มีจะเข้านา พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสไปว่า ขอถามท่านทั้งหลาย
โปรดพิจารณาว่า น้ำกับชีวิตของท่านอย่างไรไหนมีค่ามากกว่ากัน ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็แสดง
ธรรม “**พี่น้องที่รัก ถ้าท่านฆ่ากันตายเช่นนี้ แล้วน้ำจะไปไหน ไม่มีเป็นของใครเลย
หรือ เมตตอย่าฆ่ากัน โปรดฆ่ากิเลสของท่าน ท่านโลกมาก ท่านโกรธ อยากรู้ให้เข้าใจ**

ใหม่ ถ้าท่านฆ่ากันตาย ลูกเมียของท่านจะอยู่กับใคร ถ้าท่านคิดว่าชีวิตมีค่า ก็เอาน้ำมาแบ่งกัน ท่านจะเห็นด้วยใหม่” ทุกคนเห็นด้วยกับเหตุผล จึงเอาน้ำแบ่งกัน พระพุทธเจ้าจึงอนุโมทนาสาธุการ

คนเราควรจะสามัคคีกัน ไม่แตกหมู่ไม่แตกคณะกัน สามีภรรยาที่รักกัน ลูกก็ผูกพันกับพ่อแม่ พ่อแม่ก็ผูกพันกับลูก ญาติต่อญาติ พี่น้องต่อพี่น้อง ครูอาจารย์ต่อศิษย์รักกันเป็นมิตรดังที่กล่าวแล้ว

กันอยู่ที่แม่ แก้ออยู่ที่พ่อ ก่ออยู่ที่ลูก ปลูกอยู่ที่ครู ความรู้อยู่ที่ศิษย์ จะได้เป็นมิตรกัน

ถ้าพ่อแม่ไม่ดี ลูกจะก่อเรื่องให้พ่อแม่ต้องเดือดร้อนตลอดชีวิต โยมที่เป็นพ่อแม่ ถ้าลูกกินเหล้าเมาสຸກา เล่นการพนัน ติดยาเสพติด โยมจะเสียใจตลอดชีวิต ถ้าโยมดีมีปัญญาจะสร้างลูกได้ดี

มีหลักฐานว่า ก่อนพระพุทธเจ้าเสด็จออกบรพชา พระองค์ทรงสำเร็จ ๑๘ ศาสตร์* แล้ว ถ้าเปรียบกับปัจจุบันนี้ก็คงจะถือได้ว่าท่านได้ ๑๘ ดอกเตอร์แล้ว

๑๘ ศาสตร์ หมายถึง วิชาความรู้ต่าง ๆ ซึ่งได้มีการเรียนการสอนกันมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล เรียกว่า ศิลปศาสตร์ ได้แก่

๑. ความรู้ทั่วไป (สุติ)
๒. ความรู้กฎธรรมเนียม (สัมมติ)
๓. คำสอน (สังขยา)
๔. การช่างการยন্ত্র (โยคยันตร์)
๕. นิติศาสตร์ (นิติ)
๖. ความรู้การอันให้เกิดมงคล (วิเสสิกา)
๗. วิชาธรรมา (ตันธัพพา)
๘. วิชาบริหารร่างกาย (คณิกา)
๙. วิชายิงธนู (ธนูพเพธา)
๑๐. โบราณคดี (ปุราณ)
๑๑. วิชาแพทย์ (ติกิจจา)
๑๒. ตำนานหรือประวัติศาสตร์ (อิติหาสา)
๑๓. ดาราศาสตร์ (โชติ)
๑๔. ตำราพิชัยสงคราม (มายา)
๑๕. การประพันธ์ (ฉันทสา)
๑๖. วิชาพูด (เกตุ)
๑๗. วิชามนต์ (มนฺตา)
๑๘. วิชาไวยากรณ์ (สัททา)

เหตุที่เสด็จออกบรรพชา ก็เพื่อต้องการเรียนวิชาที่ไม่มีครูสอน คือ

๑. วิชาแก้ไขปัญหาชีวิต

๒. วิชาแก้ทุกข์

๓. วิชาบำรุงความสุขให้แก่ชาวโลก

ที่พระพุทธเจ้าไปบวชนั้นต้องการไปศึกษา ใช้เวลาถึง ๖ ปี เมื่อบวชแล้ว พอถึงเวลาเสวยพระกระยาหาร จึงได้ตำราจริง เพราะอยู่ในพระราชวังจะเสวยพระกระยาหารอย่างไรก็ได้ทุกอย่าง แต่ออกบรรพชาแล้วนั้น มีแต่ข้าวกัดแฉก แฉกก็เค็ม เจ้าชายสิทธัตถะ หรือ จะเต็มใจกิน พระองค์ก็ทรงพิจารณา ปฏิสงขา โยนิโส ปิณฑปาต ปฏิเสวามิฯ ก่อนเหมือนโยมมาบวชเนกขัมมะ ก็ต้องพิจารณาอาหารก่อน อย่ารับประทานมากจนเกินไป อย่าให้น้อยจนเกินไป ดูอาหารอย่าให้แฉก อาหารให้เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย เมื่อโยมมาบวชเนกขัมมะ ก็ฝากชีวิตไว้กับสำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ถ้าสำนักสวนแก้วมีอะไรให้รับประทานก็รับประทานอย่างนั้น ไม่ต้องไปคิดว่าจะไปกินตามใจตัวเองเหมือนกับอยู่ที่บ้าน บัดนี้เราเป็นนักบวชแล้ว ให้ถืออย่างนั้น โยมผู้หญิงก็ถือได้ บวชเนกขัมมะ บวชด้วยไตรสิกขา ๓ คือ ศีลสมาธิ ปัญญา พระบวชแตกต่างจากโยมด้วยพระวินัยมาในพระปาฏิโมกข์ ถ้าพระบวชในพระวินัยมาในพระปาฏิโมกข์แต่ไม่มีไตรสิกขา ๓ ก็ไร้ความหมาย บวช ๗ วัน ๑๕ วัน แล้วสึก นะก็ไม่รู้ โมก็ไม่เห็น นี่ทำลายสังคม โยมผู้หญิงก็บวชเนกขัมมะให้ผู้มีพระคุณ อย่างต่ำก็ให้แทนค่าข้าวป้อนน้ำนมแม่ไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิงก็บวชให้แก่แม่ได้ มีหลักฐานว่าพุทธะ เป็นได้ทั้งหญิงและชาย โยมก็เป็นพระอรียสาวกได้ เป็นพุทธบริษัท เป็นสหธรรมิกได้ หญิงก็มีความสำเร็จเหมือนกันกับชาย มีสิทธิเท่ากันกับชาย จึงเรียกว่า พุทธะ

ขอเจริญพรต่อไปว่า โยมเป็นผู้หญิงถ้ามาปฏิบัติได้บุญเยอะ บวชในวาระคล้ายวันเกิดของแม่ ครูบาอาจารย์ของเรา สอนพระเดชพระคุณท่านที่ท่านสอนให้เราเป็นคนดี สอนให้เราตัดสิ่งที่ไม่เลวร้ายออกจากตัวไป เรานึกถึงพระเดชพระคุณท่าน เราก็มาสร้างความคิดให้ท่านดังที่ท่านเห็นกันอยู่ทุกวันนี้ นี่แหละความดีของท่าน

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เรามาบวชกันแค่นี้จะได้อะไรบ้าง พระพุทธเจ้าต้องใช้เวลานานถึง ๖ ปี กว่าจะได้ตำรามาให้เรา ทรงไปค้นตำราไปศึกษาด้วยตนเอง ทนทุกข์ทรมานอดอาหารเหลือแต่กระดูก แล้วก็ยังไม่สำเร็จ พิณ ๓ สาย เป็นที่สังหรณ์จิต ดึงก็ขาด หย่อนก็ไม่เพราะ มัชฌิมาปานกลางไฟระเระเพราะมาก เหมือนอย่างโยมพูดเสียงใหญ่เสียงสูงไม่เพราะเลย เสียงปานกลางขึ้นลงตามระเบียบแบบแผนจะเพราะมากและเสียงจะดีด้วย พระพุทธเจ้าทรงศึกษากับ อาหารดาบส และ อุทกดาบส อยู่เป็นเวลานานก็ไม่สำเร็จ พระ

อาจารย์ทั้งสองได้มานสมาบัติ เห็นเดินอากาศได้ ดำดินก็ได้ แต่ไม่สำเร็จ แต่พระพุทธรูปเจ้าทรงเพลิงในการพันทุกข์ การได้มานสมาบัติดำดินได้เป็นการสร้างทุกข์ สร้างให้กิเลสเพิ่มขึ้น ไม่เป็นการกำจัดความชั่วออกจากตัวได้ พระองค์จึงได้ลาอาจารย์ทั้งสองเดินทางต่อไป อาจารย์ทั้งสองก็กราบทูลว่า เราได้แค่มานสมาบัติ โลกียมาน ไม่สามารถจะไปถึงโลกุตระมานได้ ยังหาดำดินนั้นไม่พบ ถ้าเจ้าชายได้สำเร็จมรรคผลที่ใด ขอได้มาโปรดข้าพเจ้าด้วย พระองค์ก็เดินทางต่อไป อดอาหารก็ไม่สำเร็จ กลับมาเสวยพระกระยาหารเพื่อบริหารจิตให้เข้มแข็งและอดทน จะบริหารกายอย่างเดียวไม่ได้ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ที่ติดตามมาตอนบวชเห็นว่า พระองค์ไม่สันโดษเหมือนแต่ก่อนมา จึงหนีไป **“คนสำเร็จต้องคนเดียว พัฒนาต้องสองขึ้นไป”** ในที่สุดพระองค์ก็เสวยพระยาหารบริหารจิตให้เข้มแข็งและอดทนแล้ว เพื่อจะได้ต่อสู้กับอุปสรรคที่จะมาข้างหน้าต่อไป จนกระทั่งวันโกนก่อนวันวิสาขบูชา ได้ไปนั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ใต้ต้นไทรใหญ่ ครั้งนั้นนางสุชาดา ได้พบกับเทวดาด้วยข้ามรุษายาส จะแก่นกก็นำข้ามรุษายาสใส่ถาดทองคำไปที่ต้นไทร เห็นพระพุทธรูปเจ้านั่งอยู่นึกว่าเทวดาจึงน้อมถวายท่าน พอเสวยเสร็จลอยถาดทองคำลงในแม่น้ำเนรัญชรา อธิษฐาน **“ถ้าเราจะสำเร็จพระโพธิญาณในวันนี้ ขอให้ถาดจงลอยทวนน้ำ”**

ขอเจริญพรต่อไปว่า เจ้าชายสิทธัตถะ ได้ธรรมะแล้ว คือ

๑. ธรรมชาติ
๒. เหตุผล
๓. กฎแห่งกรรม
๔. ความผินใจ

ถ้าผินใจไม่ได้ ดีไม่ได้ ถ้าโยมตามใจตัว นอนตื่นสาย พอตี ๔ นาฬิกาตั้งกริ่ง กดมันไว้อย่าให้มันดัง แล้วก็นอนต่อ อย่างนี้เรียกว่าตามใจจะดีไม่ได้แน่นอน นี่เรามาบวชเนกขัมมปฏิบัติ อย่างตามใจตัว **“ตามใจตัว เพราะกลัวลำบาก ความยากจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว”** แต่แม่ครูนี้ไม่เคยตามใจตัว ตอนมาก็ปฏิญาณกับต้นกร่างที่มีเทวดาว่า ข้าพเจ้าจะต้องพยายามต่อไป ข้าพเจ้าจะต่อสู้ต่อไป ท่านอธิษฐานไว้จึงได้สำเร็จมาอย่างนี้ แล้วท่านอธิษฐานอีกว่าอุปสรรคเป็นครู ศัตรูเป็นยากำลัง ต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง แก้ปัญหา คือหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

สรุปได้ความว่า ท่านเคยให้ทุกอย่างแก่ลูกศิษย์ทุกประการ โดยไม่ยากจะได้อะไรของใครเลย ไม่เคยไปเบียดเบียนใคร ท่านจึงได้รุ่งโรจน์มาจนทุกวันนี้ ท่านสร้างความดีอย่างนี้ เบื้องบนพระอินทร์มาช่วย เบื้องต่ำร้อนถึงพญานาคพ่นน้ำขึ้นมาให้ จนสวนแก้วกลายเป็นสวนสารพัดนึก

หลังจากทรงลอยเฝ้าของนางสุชาดาแล้ว พระพุทธเจ้าก็เสด็จข้ามแม่น้ำเนรัญชรา พอตกบ่าก็เสด็จไปสู่โคนต้นโพธิ์ ประทับบนหญ้ากุงสะ ที่โสถถียพราหมณ์ถวายเป็น ๘ กำมือ แล้วพระพุทธเจ้าทรงอธิษฐานว่า **“แม่เลือดเนื้อจะเหือดแห้งไปก็ยอมตาย”** พระพุทธเจ้ายอมตายบนหญ้ากุงสะ (หญ้ากุงสะ พวกเรามักเข้าใจว่าหญ้าคา แต่ไม่ใช่ หญ้ากุงสะคือหญ้าใบแหลมอยู่ที่อินเดีย) แม่ครุหวนใจก็เช่นเดียวกัน ยอมตายที่สวนแก้วไม่ยอมกลับบ้าน แม้พวกวัดปากน้ำจะมาเชิญให้กลับก็ไม่ยอมกลับบ้านวัดปากน้ำด้วย

เสร็จแล้วพระพุทธเจ้าก็ได้สำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณ เดินทางไปโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ อัญญาโกณฑัญญะได้สำเร็จด้วยพระธัมมจักขุ ก็คือที่เราปฏิบัติมรรคมืองค์ ๘ คือ สมาธิ ปัญญา อยู่ด้วยความไม่ประมาท แล้วเสด็จไปโปรดพุทธมาดา (เมื่อพระพุทธเจ้าประสูติ ๗ วัน พุทธมารดาสวรรคต แล้วไปเกิดเป็นเทพบุตร เป็นผู้ชาย บนสวรรค์ชั้นดุสิต พระพุทธมารดาของพระพุทธเจ้าของเราได้เสวยพระชาติมาหลายชาติ) พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพุทธมารดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ตลอดไตรมาส (สามเดือน) ในพรรษาที่ ๗ ของพระพุทธองค์ ด้วยพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ คือ จิต เจตสิก รูป นิพพาน

อาตมาจะเล่าถึงอดีตว่าทำไมพระภิกษุจรัญถึงได้มาบวชจนอายุ ๗๐ ปี โดยไม่ได้ตั้งใจ บวช และตอนบวชก็เกลียดพระที่สุดด้วย

ตอนอาตมาเป็นเด็กไปเรียนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ ที่บางแวก ฝั่งธนบุรี เรียนวิชาดนตรีกับหลวงธรรมา ที่ตีระนาดถวายให้พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ ทรงโชน มีพระหลวงตาองค์หนึ่งกินยาฝิ่น ตอนเช้า กินข้าวค่ำ อยู่ที่วัดโตนด

“หลวงตา ผมไม่ศรัทธาท่าน ท่านกินฝิ่น”

หลวงตาตอบว่า “กูไม่เอาสตางค์โคตรพ่อโคตรแม่มีงมากินหรือ มีงลูกใครหว่า มาว่าพระว่าเจ้า กูเอาสตางค์มีงมากินหรือ มีงถึงได้เดือดร้อน”

ท่านเลี้ยงนกเขาไว้ แล้วก็กินข้าวค่ำ เล่นเรือบัวด้วย

วันหนึ่งอาตมาไปนอนหลับอยู่ที่ศาลา เพื่อนหนีไปหมดแล้วไม่ยอมปลุก พอหลวงตา มาเห็นเข้าก็พาเด็กมาซ่อมมาตีเรา เราก็กระโดดไปที่แพทำหน้าวัดโตนด ลูกศิษย์มันชักมิดจะแทง พอตีคนจีนชื่อ ตาหมั่น พายเรือมาเจอก็ร้องว่า **“พระเว้ย อย่าเอาเด็กมาทะเลาะกัน”** พระก็หนีกันไป อาตมาจึงรอดตาย

คนจีนคนนั้นก็พาไปบ้านเขาเป็นกระท่อมหลังเล็กนิดเดียว อยู่ที่สวนบ้านอ้อย ยากจนเป็นคนจีนแซ่ตั้ง เตี้ยเป็นคนจีนแคะ แม่เป็นจีนแต่จิว บ้านนี้มีลูกสาวเยอะ ลูกเขาก็คือคุณสุนีย์ ร้ายแม่ทองใบ ที่ขายทองอยู่สะพานควาย ตาแป๊ะหมั่นที่ช่วยเราไว้ แกเป็นหมอกวาดยาจีน ไม่เอาเงิน แกเอามะพร้าวไปแลกข้าวมากิน ไม่หวังกันกินนี้แหละดีมาก อาตมาจดจำไว้

ลูก ๘ คนเป็นคนขายทองหมด เตี่ย แม่ให้ทานไม่หวังผลตอบแทน อาตมาอยู่กับหลวงพ่อด วัดปากน้ำมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ก็ได้ตำราว่า “ยิ่งให้ยิ่งได้ เราไม่หวง เราไม่อด หมดมาเรื่อย ๆ ของกินแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ ไม่ให้กินมันจะเนา เรื่องเก่าไม่เล่ามันจะลืม” มีพระพายเรือมา เตี้ยพายขึ้น เตี้ยพายล่อง เป็นพระวัดโตนด ตาแป๊ะบอกว่า ล้อมาขอบลูกสาวอ้าวไซ้มัย ถ้าขอบก็ขึ้นมาเลย อย่าพายไปพายมามันน่าเกลียด พระหนีไป ไม่มาอีกเลย ในเวลาต่อมาลูกสาวกลายเป็นเศรษฐีขายทองหมดทั้ง ๘ คน อาณิสสรที่พ่อเขาให้ทาน ใครมาเรียกกินข้าว และใส่บาตรไม่ขาด เวลาพระพายเรือมา พระก็จับบาตร ตาหมั่นก็เอาอาหารใส่ แต่สายตาของพระมองไปบนเรือนมองดูลูกสาว แล้วพระชอบมาบิณฑบาตแต่บ้านนี้ บ้านอื่นก็ไม่ค่อยจะไป

พี่สาวอาตมาคนหนึ่ง ลูกของป่า ป่ามีสามีเป็นคนจีน มีลูกสาว ๓ คน ลูกสาวคนโตรักอาตมาไปไหนก็ไปด้วยกัน เมื่อเป็นเด็ก จมูกก็โต่ง รูปร่างก็สวย มีคนซื้อตาผินมาขอบ เขาจุมูกี้ พี่สาวก็สาธน้ำไปแล้วตา บอกพี่อย่าไปตาเขา พี่สาวบอกว่า “กูไม่ขอบ มาตีอก กูไม่เอา กูเกลียดคนจุมูกี้” ในที่สุดอาตมาได้มาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ พี่สาวมีสามี มีลูกสาว ๒ คน ลูกสาวจุมูกี้หมดทั้ง ๒ คน ตอนนี้อยู่ไปดูได้ ทั้งที่พ่อก็จุมูกโต่ง แม่ก็จุมูกโต่ง

ในที่สุดอาตมาก็ไม่ยอมบวช แม่บอกว่าให้บวชสักพรรษาหนึ่ง ต่อมาก็จะสึกเมื่อได้พรรษาแล้ว พอได้กฐินแล้วก็บอกกับสมภารว่าจะขอลาสิกขา ผมไม่ได้ตั้งใจไม่มีศรัทธามาบวช อาตมาท่องนวโกวาท ท่องหนังสือได้หมดบวชกันทั้งหมด ๘ องค์ องค์ที่ ๑ ถึง ๗ บอกว่าเขาจะบวชหลายพรรษายังไม่ต้องรีบท่องหนังสือ แต่เราบวชพรรษาเดียวต้องท่องหมด เจ็ดตำนานได้ตั้งแต่เป็นเด็ก เพราะไปทำปี่พาทย์ตามวัด พระท่านสวดจำได้หมด แต่มาเสียนิสัยตอนไปเกลียดพระ บวชแล้วก็จะสึก ก็เตรียมเสร็จเรียบร้อย สมภารก็บอกว่าให้มาเร็ว ๆ ท่านจะรีบไปงาน จะสึกก็รีบมา มันเกิดอาการง่วงนอนอย่างที่ไม่เคยเป็นเลย แล้วก็มีความประหลาดเกิดขึ้น “พระคุณเจ้าจะสึกก็ไม่ใช่ไร นโม ได้หรือยัง? นโม ยังไม่ได้อย่าเพิ่งสึก” เอ๊ะ ก็นี่กว่า นโม ๓๓๓ ได้มาตั้งแต่เป็นเด็กนักเรียน ก็นี่ได้ว่ายายเคยสั่งไว้ว่า ถ้าใครบวช ถ้าอารมณ์ไม่ดี อย่าสึก ถ้าสึกจะเป็นบ้า เราก็จำยายไว้ว่าถ้าตอนนี้สึก เป็นบ้าแน่ กลุ่มใจจึงสึกไม่ได้แน่ ก็ไปบอกสมภารว่านิมนต์ไปงานก่อนเถิดครับ ตอนนี้อยู่ไม่สบายใจต้องให้สบายใจก่อน